

LBRIS

We know
books

AMY LE FEUVRE

Fetița
care vrea
să ajungă
în Rai

Traducere din limba engleză
Maria Yvonne Băncilă

editura
Σοφία

București

Cuprins

1. Păsări în colivie	5
2. „Mama Natură”	17
3. A fost un înger?	27
4. Aventuri.....	39
5. Prinț	52
6. Perechea lui Betty	66
7. La cosit de fân.....	79
8. Lucrarea lui Dumezeu.....	89
9. Betty face o descoperire.....	100
10. Micul mesager	112
11. O îndrăzneală necugetată.....	123
12. Prietenul unchiului Harry	137
13. Întâlnirea	147
14. Moartea unui erou	160
15. Consolare.....	171

Redactor: Diana-Cristina Vlad

Ilustrații: Ovidiu Gliga

Traducere după originalul în limba engleză: Amy Le Feuvre,
Odd, The Religious Tract Society, Londra, 1919.

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LE FEUVRE, AMY

Fetița care vrea să ajungă în Rai / Amy Le Feuvre; trad. din lb.
engleză: Maria Yvonne Băncilă - București: Editura Sophia, 2022
ISBN 978-973-136-819-1

I. Băncilă, Maria Yvonne (trad.)

2

CAPITOLUL I

Păsări în colivie

Era ora patru, într-o după-amiază mohorâtă de iarnă. Camera copiilor familiei Stuart se înfățișa ca un adevărat tablou, într-atât era de tihnită și confortabilă, cu focul arzând voios în cămin și aruncându-și lumina pâlپătoare pe litografiile colorate de pe pereți, cu covorul gros și călduros, și cu chipurile frumoase și proaspete ale copiilor adunați acolo.

Erau cinci, și stăteau singuri, căci dacă în vârstă care îi crescuse pe toți încă de la naștere ieșise pentru câteva minute din cameră.

Lângă una dintre ferestrele mari, pătrate, stătea o fetiță; privea țintă la strada peste care înserarea cădea repede, cu bărbia sprijinită pe una dintre gratiile fixate în partea de jos a ferestrei. Cât urau copiii gratiile acestea! Se vedeau clar urmele dințișorilor de-a lungul lor, și nici deținuții nu încercaseră vreodată să-și smulgă gratiile de la ferestrele închisorilor cu mai multă perseverență decât se străduiau acești copii să le

LIBRIS We know
scoată din cercevele. Betty, care stătea acum la geam, primise aplauze într-o bună după-amiază când, tot rotind și răsucind barele, reușise să-și scoată printre ele căpșorul plin de bucle castanii, ca să poată privi cu încântare la trecătorii de pe trotuarul de dedesubt.

Dar urmarea nu a fost la fel de plăcută, căci cine știe de ce, Betty nu mai izbutea să-și tragă înapoi capul la fel de ușor pe cum îl scosese printre gratii, iar când dădaca îi sări în ajutor cu o mână forte, bietul căpșor ieși tare învinețit, iar răsplata primită de Betty pentru isprava ei a fost o durere de cap, și nimic altceva decât pâine uscată la ceai. Era o fetiță subțire și zveltă, cu ochi mari albaștri, cu gene lungi, negre și întoarse, și cu sprâncene negre care făceau ca ochii să iasă în evidență, ca trăsătura cea mai frumoasă a chipului. Părul foarte moale și fin, buclat, încadra o fețișoară destul de urâtică; dar mișcările îi erau iuți ca argintul viu și, cu toate că toți copiii Stuart erau renumiți pentru chefurile lor de șotii și escapadele îndrăznețe, Betty era capul răutăților.

Se întoarse de la fereastră, cu un oftat de ușurare.

– Vine, zise ea, vine moșul cu covrigii și azi e rândul meu!

Nici un răspuns... Bobby și Billy, gemenii, niște băieței care tocmai trecuseră de la cămășutele de bebeluși la pantalonii scurți, se jucau absorbiți cu cuburile într-un colț. Douglas și Molly se coco-

țaseră pe comoda cu sertare, iar felul în care își apropiaseră capetele și vorbeau în șoaptă arăta că puneau la cale ceva secret.

Betty se descurajă puțin.

– Vine moșul cu desagii, repetă ea; n-auziți clopoțelul?

– Suntem ocupați, avem treabă, zise Douglas ridicând privirea; azi nu vrem să ascultăm povestea cu moșul.

– Ați promis ieri, când ați amânat-o, că o s-o ascultați astăzi. Nu e drept! Eu ascult totdeauna poveștile voastre!

– Spune-le-o bebelușilor; lor o să le placă.

Asta era o jignire și mai mare, iar când gemenii se apropiară cu pașii lor mărunți de fereastră, Betty le întoarse o privire disprețuitoare, cu lacrimi de dezamăgire în ochii ei albaștri.

– Plânge, anunță Bobby, ridicându-și capul ca să o poată vedea mai bine.

Betty se întoarse spre el furioasă; cu un brânci puternic îl trânti pe Bobby la podea, și în cădere copilul se lovi cu capul de unul dintre picioarele mesei. Urmară urlete, agitație generală, și dădaca apărură la timp ca să descopere și să pedepsească făptașa. Betty fu certată și trimisă, în dizgrație, într-o cămăruță de pe palierul scârilor, pe care copiii o numeau „carcera”. Unchiul lor, tânăr căpitan în armată, îi dăduse această poreclă, dar de fapt era debaraua dădacei, era bine încălzită și în ea se păstra rufăria. Era o încăpere mică și pătra-

LIBRIS | We know
BOOKS

tă, în care se aflau o masă și un scaun; fereastra era sus, încât copiii nu o puteau ajunge, și de-a lungul pereților erau dulapuri încuiate. Dacă o folosea invariabil pentru a pedepsi micile delictive și, fiind o persoană cu principii severe, de obicei îi dădea micului vinovat să învețe un text cât timp era închis acolo. Pe masă se afla o Biblie, iar Betty se așeză în fața ei.

– Ai să stai aici până la ora ceaiului, și nu ai voie să ieși până ce nu înveți un pasaj pe dinafară, și îți ceri scuze pentru că l-ai trântit pe frățiorul tău la mânie. E a patra oară că te aduc aici săptămâna asta, și e abia marți! Am mai mult de furcă cu tine decât cu toți ceilalți la un loc, și ar trebui să-ți fie rușine!

Betty suspina amarnic, iar când dădaca ieși din cameră și întoarse cheia în broască, fetița se aruncă pe podea.

– Uite ce pățesc! Numai Douglas și Molly sunt de vină: promit și nu se țin de cuvânt! Și doar povestea mea era cu mult mai frumoasă decât a lui Molly! Știu eu că le-ar fi plăcut dacă o ascultau; da' ei niciodată nu mă cred în stare de nimic!

Ca să lămuresc motivul supărării lui Betty, trebuie să vă spun că obiceiul copiilor Stuart era să aștepte venirea vânzătorului de covrigi și dulciuri, care făcea turul cartierului, iar când îl auzeau sunând dintr-un clopoțel ca să-și anunțe marfa, fiecare născocea pe rând în fiecare zi o poveste despre casele pe la care trecuse bătrânelul

și despre fericiții care primiseră bunătățile deja vândute de pe tavă. Între orele patru și cinci, copiii nu aveau nimic de făcut în camera lor, și dacă în lumina scăzută a asfințitului ochisorii iscoditori nu mai vedeau prea bine, în schimb mintea lor activă se puneă pe lucru. Inventarea poveștilor era o încântare continuă, iar aventurile minunate ale covrigeilor și plăcintelor le dădeau o ocupație care îi ținea pe micuți liniștiți până la ora ceaiului.

Poveștile lui Betty nu erau cu nimic mai puțin bune decât ale celor mai mari, și de aceea erau lezate așteptările ei copilărești de a fi tratată corect și cu considerația cuvenită. Dar, la vârsta aceasta, lacrimile se usucă repede, și în curând fetița se așeză la masa de lucru ca să își învețe textul. Întoarse paginile până ce ajunse la cartea Apocalipsei, scrierea aceea misterioasă și mistică ce fascinează și încântă sufletul copiilor, cu toate că înțelepții lumii o citesc cu nedumerire și cu teamă. În câteva clipe, Betty își alege un pasaj de învățat, iar când apăru dădaca i-l recită fără greșală, cu ochii strălucitori și cu o notă de triumf în glas: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în veșminte albe, sunt cei ce vin din strâmtorarea cea mare și și-au spălat veșmintele lor și le-au făcut albe în sângele Mielului.”¹

– Foarte bine, ești un copil bun; îți pare rău pentru cum te-ai purtat?

¹ Apocalipsa 7, 14 (n. trad.).

LIBRIS

We know
books

– Da, veni răspunsul destul de distrat, căci gândul lui Betty era la mulțimea celor cu veșmintele albe; dar cum ar fi putut să-i explice dădacei toate gândurile care i se învâlmășeau în minte, pe marginea versetului care o captivase?

– Și ține minte, spuse dădaca serioasă, copiii răi care se ceartă și se bat nu ajung în Rai!

– Nici măcar dacă „vin dintr-o mare strâmtorare?” întrebă repede Betty.

Dar dădaca nu auzi, iar Betty fu întâmpinată în camera bine luminată a copiilor cu urale de bucurie din partea celorlalți, așezați deja la masa rotundă ca să-și ia ceaiul.

– Am născocit un joc nou, Molly și cu mine, anunță Douglas.

Era un băiat blond, cu părul buclat, cu chip de copilaș nevinovat și cu talentul de a născoci cele mai năstrușnice șotii, dar și cu o putere de convingere care-i făcea pe toți ceilalți să-l urmeze. Molly era și ea blondă, cu un păr lung și frumos lăsat pe spate până la talie; trăsăturile ei cele mai caracteristice erau siguranța de sine și nici urmă de timiditate. „Eu sunt cea mai mare în familie!” îi plăcea să repete, și întotdeauna își revendica privilegiile cuvenite. Totuși, avea o fire plăcută și amabilă, și putea fi influențată cu ușurință de ceilalți.

– Se joacă afară sau în casă? întrebă Betty cu interes.

– În casă, bineînțeles; îți povestim noi după ceai.

LIBRIS | We know
books

– Mama voastră vrea să veniți în salon după ora zece, interveni dădaca; tu și cu domnișoara Molly trebuie să mergeți jos.

Molly părea mulțumită, dar nu și Douglas. În cele din urmă, lăsă jos felia de pâine cu unt și ridică ochii spre dădacă, uitându-se cât putea el de frumos.

– De ce sunt cei mari așa de plicticoși, dădacă? Toți sunt la fel, în afară de unchiul Harry. Toți sunt așa de serioși și de nesărați...

– N-au cu ce să se distreze, zise Molly pe gânduri. N-au jocuri, nici jucării; niciodată nu se joacă de-a nimic, nu își inventează lucruri frumoase ca noi.

– Și le înțepenesc picioarele, și se împiedică de haine și de rochiile alea lungi dacă încearcă să alerge.

– Numai că ei nu sunt pedepsiți niciodată, nimeni nu-i ceartă, nici nu li se zice că sunt răi.

Acesta era comentariul lui Betty.

– Felul în care vorbesc e o prostie, urmă Douglas; sunt simpatici până ce deschid gura; mă apucă somnul când îi ascult!

– Vrei să mă duc eu jos în locul tău, diseară? întrebă Betty dornică.

– Nu spune asemenea prostie; se întoarce lumea pe dos când copiii se apucă să facă ce-i taie capul. Nu pe tine te-a chemat, domnișoară Betty; domnișorul Douglas trebuie să coboare și să aibă grijă cum se poartă.

– Cei trei B. nu sunt încă destul de mari ca să iasă din camera copiilor!

Douglas spuse asta cu o sclipire malițioasă în ochi. Știa că pe Betty o enerva să fie pusă pe picior de egalitate cu gemenii, căci avea doar cu un an mai puțin decât Douglas. Mai demult, auzise o glumă de-a tatălui lor, cu privire la numele celor trei copii mai mici, și o tot repeta de atunci.

– B de la Bebe – Bebe Betty, Bebe Bobby și Bebe Billy; bebelușii trebuie să meargă la culcare! explică el.

Betty îl lovi cu piciorul pe sub masă, supărată, dar nu zise nimic.

Rămase tăcută tot restul serii; dar după ce ea și Molly se văzură în pat, în camera lor liniștită, ea întrebă:

– Molly, tu știi ce înseamnă „strâmtorare”?

– Nu prea, răspunse ea șovăind; dar cred că e ceva groaznic. De ce vrei să știi?

– E ceva ca valea întunecoasă prin care trece Creștinul, în *Călătoria pelerinului*¹, sau ca peștera căpcăunului pe care am făcut-o noi?

– Cred că așa ceva. Dar de ce?

– E singura cale spre cer, șopti Betty, pe un ton pătruns de venerație; așa scrie în Biblie.

¹ *Călătoria pelerinului* (*Pilgrim's Progress*, 1678), alegorie de John Bunyan în care Creștinul, exponent al întregii omeniri, se îndreaptă către Cetatea Cerească (Raiul) trebuind să depășească numeroase obstacole de natură morală. Timp de aproximativ două secole după apariție, a fost cea mai citită carte după Biblie în Anglia și SUA (*n. trad.*).

Urmă o tăcere, apoi Molly spuse:

– E o carte în biblioteca tatei unde scrie despre asta. Îți explică ce înseamnă fiecare cuvânt; așa a zis tata. E mare lucru!

– Am să-l rog pe domnul Roper să mi-o aducă.

Betty se întoarse pe partea cealaltă, consolată de acest gând, și adormi îndată.

Domnul Stuart era Membru al Parlamentului, și fiind un om care își punea tot sufletul în orice făcea, era prea cufundat în muncă, atunci când se afla în oraș, pentru a mai avea timp și pentru copii. Petrecea o mare parte a zilei în bibliotecă împreună cu secretarul, un tânăr tăcut pe care copiii îl admirau ca pe o întruchipare a înțelepciunii și a erudiției. Doamna Stuart își vedea copiii tot atât de puțin pe cât își întâlnea și soțul; tot timpul ei era ocupat cu întruniri de tot felul de comitete, deschiderea de bazaruri în scopuri de binefacere și supravegherea unor numeroase proiecte pentru a educa și a ridica nivelul de moralitate socială al oamenilor de rând. Nu era o mamă neglijentă și nepăsătoare, ci doar o femeie activă și ocupată, care, după ce alesese cu grijă o dădacă pricepută și de încredere, lăsa în seama ei toată educația copiilor. Cu toate activitățile ei sociale și caritabile, nu-i mai rămânea prea mult timp de petrecut cu cei mici. În fiecare zi, o tânără guvernantă venea pentru a face lecții timp de două ore cu cei trei mai mari, dar în general își petreceau timpul în camera copiilor. Iar în perioade-

le când Parlamentul lua vacanță, tatăl și mama plecau pe continent sau în Scoția, iar copiii erau expediați în vreun loc liniștit de pe litoral, împreună cu dădaca și cu ajutoarea acesteia.

În după-amiaza următoare, o siluetă micuță se strecură fără zgomot până la ușa bibliotecii. Betty știa că tatăl ei ieșise în oraș, iar domnul Roper nu respingea niciodată pe nici unul dintre copii. După o bătaie timidă la ușă, fetița intră și rămase în lumina focului din șemineu, cu rochița ei de velur maro și șorțulețul alb cu volănașe.

– Ei, făcu domnul Roper, întorcându-se de la birou, ce dorești, Betty?

– Vreau una din cărțile tatei, răspunse fetița cu avânt, una pe care a scris-o Dick Nu-știu-cum – o carte care-ți spune ce înseamnă orice lucru.

– Mi-aș dori să existe așa ceva, răspunse tânărul, zâmbind puțin cam trist. Dar ce-o fi în căpșorul tău, mă întreb?

– Vreau să găsesc un cuvânt, te rog.

– A, un cuvânt! Draga de tine, vrei să spui un dicționar!

Și domnul Roper râse, luă un volum gros de pe raft și îl puse pe masă în fața fetiței.

– Pot să te ajut să-l găsești?

– E „strâmțorare”. Nu știu cum se scrie.

Tânărul nu puse întrebări; era unul dintre lucrurile care îi plăceau lui Betty la el. Era un amestec curios de sinceritate și rețineră. Dacă nu era constrânsă, vorbea deschis despre ce o preocu-